

SPEDALSK

Af: Robert Strandgaard Andersen, sognepræst

Da kom der en spedalsk hen til Jesus; han faldt på knæ og bad ham og sagde: »Hvis du vil, kan du gøre mig ren.« Jesus ynkede over ham, rakte hånden ud, rørte ved ham og sagde: »Jeg vil, bliv ren!« Og straks forlod spedalskheden ham, og han blev ren... Markus 1. v.40-44

Jeg kan huske endnu, da jeg første gang så en hvid plet på min hud. Jeg gemte den lige så længe jeg kunne, så ingen skulle se den. Jeg viste den ikke engang til min far og mor. Jeg vidste nemlig, hvad det betød. Vi havde hørt om det fra de gamle. Den hvide plet var et tegn. Et tegn på spedalskhed. Spedalskhed. Hvor jeg hadede det ord, for selvfølgelig kunne jeg ikke skjule det for evigt. Jeg kan huske, da min mor så det første gang. Hun blev helt bleg. Hun vidste nemlig også, hvad det var. Jeg var kun 19 år gammel og skulle lige til at giftes.

Jeg blev udstødt af landsbyen. Måtte ikke længere komme på torvet eller i Guds hus. Min forlovede brød forlovelsen med det samme. Selv min far og mor måtte ikke røre ved mig mere. Det sagde præsterne. Det sagde lægerne. Det sagde naboerne. Ingen kunne hjælpe mig, og lige som mit liv skulle til at gå i gang, var det gået i stykker.

Vi var en flok spedalske, som boede sammen i en lejr uden for byen. Vores familie kom med mad til os, men de satte det på et sted, hvor vi så kunne hente det senere. De skulle jo helst ikke smittes. Når vi blev nødt til at bevæge os væk fra lejren, skulle vi råbe højt og tydeligt: "Her kommer en spedalsk." Så kunne alle flygte. Folk sagde, at jeg var syg, fordi det var Guds vilje og mit lod. Hvis det var sådan, Gud var, ville jeg ikke have noget at gøre med ham.

På et tidspunkt hørte jeg så om en eller anden, som man sagde, var profet. Det var selvfølgelig Jesus. Han gik omkring og helbredte, og rygterne løb i forvejen. Man sagde, at hvor han kom, brød Guds Rige ud. Guds Rige; det var jo så for alle de andre, havde jeg tænkt. Det kunne jo i hvert fald ikke nå mig, for mig ville Gud åbenbart ikke have noget at gøre med.

Der lå en by ikke så langt fra vores lejr. Den hed Kapernaum. Man sagde, at Jesus havde helbredt en ældre kvinde og uddrevet en ond ånd af en mand. Jesus var også gået omkring i en masse andre byer og havde prædikeret om Gud og havde gjort syge raske. En dag kom han så forbi vores lejr. Det startede med, at nogle var løbet den anden vej forbi, fordi de havde hørt, at han var på vej. Nu kom de så tilbage, og midt iblandt dem gik Jesus. Jeg tænkte, at jeg ville give Gud én eneste chance. Hvis Jesus virkelig kom fra Gud, så måtte han jo kunne hjælpe mig.

Da han kom forbi kanten af lejren, stod jeg der sammen med alle de andre i lejren. Det var som om Jesus bevidst kom alt for tæt på lejren. Først råbte vi, at vi var spedalske, så han ikke skulle komme for tæt på, men han kom helt op til os. Da han stod der foran mig, kastede jeg mig ned på knæ foran ham. "Hvis du vil, kan du gøre mig ren", råbte jeg.

Det var ikke så meget det, han sagde, der chokerede mig. Det var det, at han rørte ved mig. Det måtte han ikke, og alle ville bagefter sige, at nu var han også uren. Men lige idet han rørte ved mig, var det som om en ild løb igennem min krop. Jeg kunne mærke mine fingre igen. Mine tæer kunne bevæge sig, og da jeg så på min hud, kunne jeg se, at nu var den kun beskidt, ikke syg.

Jeg blev helt vild. Han sagde godt nok, at jeg skulle gå hen til præsterne og lade dem se på mig, men det glemte jeg helt. Først løb jeg hjem til min mor og far. De græd helt vildt, da de så mig rask, og de priste Gud. Så løb jeg omkring fra by til by og fortalte om, hvad han havde gjort for mig. Jeg var rask. Jeg var fri! Jeg havde fået mit liv igen. Guds vilje var ikke, at jeg skulle være syg, for nu havde han gjort mig rask.

